KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 13.4.2022 r.
SWD(2022) 116 final

DOKUMENT ROBOCZY SŁUŻB KOMISJI

STRESZCZENIE SPRAWOZDANIA Z OCENY SKUTKÓW

w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów rzemieślniczych i przemysłowych

Towarzyszący dokumentowi:

wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów rzemieślniczych i przemysłowych, zmieniającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/1753 oraz decyzję Rady (UE) 2019/1754

{COM(2022) 174 final} - {SEC(2022) 193 final} - {SWD(2022) 114 final} - {SWD(2022) 115 final}

Streszczenie oceny skutków

Ocena skutków wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów rzemieślniczych i przemysłowych

A. Zasadność działań

Dlaczego należy podjąć działania? Na czym polega problem?

Na poziomie UE ustanowiono specjalną lub *sui generis* ochronę oznaczeń geograficznych (OG) w odniesieniu do win, napojów spirytusowych, win aromatyzowanych, jak również produktów rolnych i środków spożywczych. Jednak obecnie na poziomie UE nie istnieje zharmonizowana ani jednolita ochrona oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Szesnaście państw członkowskich UE posiada krajowe systemy oznaczeń geograficznych *sui generis* obejmujące produkty rzemieślnicze i przemysłowe. Systemy te różnią się pod względem ochrony, administracji i opłat, a także nie zapewniają producentom ochrony poza terytorium danego kraju. W innych państwach członkowskich nie ma na poziomie krajowym systemów ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych i stosuje się w nich przepisy o ochronie konsumentów lub znaki towarowe. Gdy producenci produktów rzemieślniczych i przemysłowych starają się o ochronę na terenie UE, muszą to uczynić w każdym państwie członkowskim oddzielnie, zgodnie z możliwościami dostępnymi na poziomie krajowym. Taka sytuacja może zniechęcać do inwestowania w tradycyjne rzemiosło w UE, powodując wzrost kosztów i brak pewności prawa dla producentów.

Brak ochrony produktów rzemieślniczych i przemysłowych na poziomie UE nie jest jednak tylko kwestią wewnętrzną. W listopadzie 2019 r. UE przystąpiła do Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, traktatu zarządzanego przez Światową Organizację Własności Intelektualnej. Akt genewski zapewnia środki umożliwiające uzyskanie ochrony oznaczeń geograficznych niezależnie od charakteru towarów, których dotyczą, w tym rękodzieła i produktów przemysłowych. Chociaż UE powinna wypełnić swoje zobowiązania międzynarodowe wynikające z aktu genewskiego i ustanowić system ochrony produktów rzemieślniczych i przemysłowych na poziomie UE, można to osiągnąć na różne sposoby i należy ustalić, która metoda jest najbardziej racjonalna pod względem kosztów.

Komisja zapowiedziała w swoim komunikacie z 25 listopada 2020 r. zatytułowanym „Pełne wykorzystanie potencjału innowacyjnego UE – Plan działania w zakresie własności intelektualnej wspierający odbudowę i odporność UE" (COM(2020) 760 final), że rozważy możliwość stworzenia na poziomie UE systemu ochrony oznaczeń geograficznych dla produktów nierolnych.

Inicjatywa ta ma na celu rozwiązanie przede wszystkim dwóch głównych problemów. Pierwszy problem dotyczy ograniczeń ochrony międzynarodowej produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniem geograficznym. W sytuacji braku ochrony na poziomie UE Unia nie może zapewnić ochrony w państwach trzecich dotyczącej oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych pochodzących z UE, wykorzystując porozumienie lizbońskie/akt genewski, ponieważ wymagałoby to rejestracji na poziomie UE. UE musi również odmawiać ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych pochodzących z państw trzecich, ponieważ na poziomie UE nie ma możliwości zapewnienia takiej ochrony. Ponadto UE nie może objąć ochroną oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych w ramach dwustronnych umów handlowych poprzez włączenie oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych do wykazu oznaczeń geograficznych, które mają być chronione na mocy takich umów. Drugi problem dotyczy utraty możliwości rozwoju przez europejskich producentów produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Ponieważ w UE istnieje wiele różnych sposobów zapewnienia ochrony (unijny znak towarowy, unijny znak wspólny, w stosownych przypadkach krajowe prawa do oznaczeń

geograficznych, krajowe znaki wspólne, krajowe znaki certyfikujące), producentom trudno jest ją uzyskać i wyegzekwować. Rozbieżności między różnymi sposobami zapewnienia ochrony powodują, że uzyskanie jej jest skomplikowane i kosztowne, a w rezultacie niewykonalne dla typowej grupy małych przedsiębiorstw wytwarzających produkty rzemieślnicze i przemysłowe. Ponadto różnorodność i rozbieżność inicjatyw krajowych skutkuje brakiem pewności prawa dla producentów, może wprowadzać konsumentów w błąd, osłabiać handel wewnątrzunijny oraz stwarzać pole do nadużyć związanych z niezgodnym z przepisami wykorzystywaniem oznaczeń geograficznych w internecie i poza nim.

Jaki jest cel inicjatywy?

Ogólnym celem inicjatywy jest umożliwienie skutecznego wypełniania zobowiązań UE wynikających z aktu genewskiego porozumienia lizbońskiego oraz spowodowanie, aby producenci unijni zyskali jak najwięcej z przystąpienia UE do systemu lizbońskiego i z dwustronnych umów handlowych. Ponadto ma ona na celu utworzenie sprawnego rynku wewnętrznego dla produktów rzemieślniczych i przemysłowych powiązanych z obszarami geograficznymi poprzez ustanowienie skutecznych i zharmonizowanych ram prawnych służących do ich ochrony.

Cele szczegółowe wyznaczono tak, aby określić najbardziej efektywny i skuteczny sposób osiągnięcia zgodności z obowiązkami wynikającymi z aktu genewskiego. W szczególności nowy system powinien przynieść następujące rezultaty: (i) łatwy w użyciu przez wnioskodawców i niedrogi system rejestracji; (ii) skuteczny i niedrogi system kontroli i egzekwowania przepisów oraz (iii) niewielkie koszty ponoszone przez organy publiczne.

Na czym polega wartość dodana podjęcia działań na poziomie UE?

Problem fragmentacji regulacyjnej zostałby skutecznie rozwiązany na poziomie UE. Inicjatywa UE mogłaby zapewnić jednakowe warunki ochrony we wszystkich państwach członkowskich, gwarantując w ten sposób pewność prawa i tworząc zachęty do inwestowania w produkty rzemieślnicze i przemysłowe związane z obszarami geograficznymi. W porównaniu z takim rozwiązaniem różnorodność i rozbieżność inicjatyw krajowych skutkuje brakiem pewności prawa dla producentów pragnących uzyskać ochronę, wprowadza konsumentów w błąd, utrudnia handel wewnątrzunijny oraz stwarza pole dla nieuczciwej konkurencji w obszarze wprowadzania do obrotu produktów o specjalnych właściwościach związanych z obszarem geograficznym.

Podejście do tej kwestii na poziomie unijnym pozwoliłoby również UE w pełni wykorzystać możliwości stwarzane przez międzynarodowy system nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych (system lizboński). Nie da się tego celu osiągnąć wyłącznie za pomocą krajowych systemów ochrony, ponieważ w tych ograniczonych ramach utrzymywać rejestry i składać nowe wnioski mogą tylko te państwa członkowskie, które są stronami porozumienia lizbońskiego.

B. Rozwiązania

Jakie warianty legislacyjne i nielegislacyjne rozważono?
Czy wskazano preferowany wariant? Jak uzasadniono ten wybór lub jego brak?

- **Scenariusz bazowy – Brak zmian**: Utrzymanie w UE obecnych rozdrobnionych ram regulacyjnych oraz brak ochrony uznawanej na szczeblu międzynarodowym.
- **Wariant strategiczny nr 1 – Rozszerzenie systemu ochrony oznaczeń geograficznych produktów rolnych na oznaczenia geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych:** W ramach tego wariantu system ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych zostałby włączony do istniejących systemów ochrony oznaczeń geograficznych obejmujących produkty rolne i środki spożywcze. W ramach proponowanej zmiany systemów oznaczeń geograficznych produktów rolnych państwa członkowskie dalej przeprowadzałyby procedurę wstępnej kontroli na szczeblu krajowym. Na szczeblu UE dzięki zmianie systemu oznaczeń geograficznych Komisja uzyskałaby uprawnienia do zlecania agencji (najprawdopodobniej EUIPO) kontroli wniosków i sprzeciwów. Przy tym wariancie w ramach trwającego przeglądu w sektorze

rolno-spożywczym zharmonizowano by obecny system monitorowania i egzekwowania oraz rozszerzono by go na rzemieślnicze i przemysłowe oznaczenia geograficzne.

- **Wariant strategiczny nr 2 – Samodzielne rozporządzenie UE ustanawiające ochronę *sui generis* oznaczeń geograficznych**: Wariant ten polegałby na przyjęciu rozporządzenia UE w celu utworzenia systemu ochrony *sui generis* oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Opierałby się on na istniejącym systemie oznaczeń geograficznych produktów rolnych, ale zapewniłby większe dostosowanie tego systemu do produktów rzemieślniczych i przemysłowych, niż miałoby to miejsce w ramach wariantu nr 1. Rzemieślnicze i przemysłowe oznaczenia geograficzne podlegałyby ochronie w formie unijnego tytułu prawnego we wszystkich państwach członkowskich UE. W ramach tego wariantu możliwe byłyby następujące podwarianty:
  - **2.1. Związek z terytorium: 2.1.A.** *ChNP:* W przypadku ochrony ChNP jakość lub właściwości produktu są w głównej lub wyłącznej mierze powiązane ze szczególnym środowiskiem geograficznym miejsca pochodzenia; wszystkie etapy produkcji, przetwarzania lub przygotowywania muszą odbywać się na określonym obszarze geograficznym.
    2.1.B. *ChOG:* W przypadku ochrony ChOG określona jakość, renoma lub inna cecha charakterystyczna produktów rzemieślniczych i przemysłowych w głównej mierze wynika z ich pochodzenia geograficznego; przynajmniej jeden z etapów produkcji, przetwarzania lub przygotowywania odbywa się na określonym obszarze geograficznym.
  - **2.2. Zaangażowanie organów krajowych w procedurę rejestracji: 2.2.A.** *System dwuetapowy***:** Pierwszy etap odbywałby się na poziomie państw członkowskich, których władze krajowe lub lokalne jako pierwsze sprawdzałyby uzgodnione przez lokalnych producentów specyfikacje produktów i wnioski o nadanie oznaczenia geograficznego. Drugi etap odbywałby się na szczeblu UE, gdzie decyzję o rejestracji podejmowałaby jednostka UE bez opłat. **2.2.B.** *System jednoetapowy*: Organy krajowe nie uczestniczyłyby w sprawdzaniu i rejestracji, a lokalni producenci zwracaliby się bezpośrednio do UE w celu zarejestrowania swoich oznaczeń geograficznych.
  - **2.3. Unijny organ odpowiedzialny za rejestrację na szczeblu unijnym i międzynarodowym: 2.3.A.** Etapem rejestracji na szczeblu unijnym zajmowałaby się *Komisja Europejska*, pełniąca też rolę właściwego organu w rozumieniu aktu genewskiego porozumienia lizbońskiego, którym administruje WIPO. **2.3.B.** Etapem rejestracji na szczeblu unijnym zajmowałaby się *wyspecjalizowana agencja ds. własności intelektualnej, EUIPO*, pełniąca też rolę właściwego organu w rozumieniu aktu genewskiego.
  - **2.4. Kontrola i egzekwowanie przepisów**: **2.4.A**. *Powielenie modelu kontroli i egzekwowania przepisów stosowanego w systemach oznaczeń geograficznych produktów rolnych* (zob. wariant strategiczny nr 1). **2.4.B.** *Uproszczony system kontroli połączony z solidnym modelem egzekwowania przepisów:* podwariant ten zakładałby możliwość wprowadzenia samopoświadczania; przeprowadzanie kontroli wyrywkowych przez organy krajowe (lub upoważnione jednostki certyfikujące) w połączeniu z systemem grzywien o odstraszającym skutku; uproszczenie obowiązków sprawozdawczych organów krajowych oraz wprowadzenie systemu egzekwowania przepisów w ramach poddawanego obecnie przeglądowi systemu oznaczeń geograficznych produktów rolnych, wraz z systemem ostrzeżeń o nazwach domen w celu zwalczania nadużyć związanych z oznaczeniami geograficznymi w internecie.
  - **2.5 Współistnienie unijnych i krajowych tytułów prawnych i systemów: 2.5.A.** Rzemieślnicze i przemysłowe oznaczenia geograficzne podlegałby ochronie na mocy *unijnego tytułu prawnego, który zastąpiłby obowiązujące krajowe systemy oznaczeń*

geograficznych i krajowe tytuły prawne do oznaczeń geograficznych. **2.5.B**. *Wprowadzenie unijnego tytułu prawnego do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych przy jednoczesnym utrzymaniu równoległego systemu obsługi krajowych wniosków o nadanie oznaczenia geograficznego.*

- **Wariant strategiczny nr 3 – Reforma znaku towarowego:** Wariant tej polegałby na przeprowadzeniu reformy systemu unijnego znaku towarowego, w szczególności rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej, tak aby producenci produktów rzemieślniczych i przemysłowych uzyskali możliwość składania wniosków o rejestrację na szczeblu unijnym nazwy gwarantującej określoną jakość produktu związaną z regionem geograficznym. Wariant ten mógłby opierać się zarówno na reformie unijnego znaku wspólnego, jak i unijnego znaku certyfikującego. Jeżeli chodzi o certyfikację unijną, wariant nr 3 wymagałby zniesienia obowiązującego zakazu certyfikowania pochodzenia geograficznego. Jeżeli chodzi o unijny znak wspólny, wariant nr 3 wymagałby wprowadzenia możliwości certyfikacji „związku między jakością a pochodzeniem geograficznym". Ponadto zarówno unijny znak wspólny, jak i unijny znak certyfikujący należałoby dostosować do wymogów określonych w postanowieniach aktu genewskiego dotyczących zakresu ochrony.

Warianty odrzucone na wczesnym etapie:

- **Zalecenie**: Wariant ten polegałby na przyjęciu na szczeblu unijnym zalecenia zachęcającego państwa członkowskie do ustanowienia krajowych systemów ochrony mających na celu poświadczenie związku między określonymi właściwościami produktu a pochodzeniem produktów rzemieślniczych i przemysłowych.
- **Zbliżenie ustawodawstw krajowych**: Wariant ten polegałby na przyjęciu dyrektywy UE celem zbliżenia przepisów krajowych dotyczących ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Dzięki dyrektywie UE wprowadziłaby obowiązek osiągnięcia określonych celów w zakresie ochrony oznaczeń geograficznych, na przykład w odniesieniu do okresu i zakresu ochrony, związku z obszarem i aspektów proceduralnych. Producenci mogliby uzyskać krajowe tytuły prawne do oznaczeń geograficznych zarejestrowane na szczeblu krajowym. Nie utworzono by unijnego tytułu prawnego do oznaczeń geograficznych.

Preferowanym wariantem strategicznym jest **wariant strategiczny nr 2: samodzielne rozporządzenie UE.** Preferowany zestaw wariantów obejmuje połączenie podwariantów **2.1.B, 2.2.A, 2.3.B, 2.4.B i 2.5.A**.

2.1.B – ponieważ w przypadku produktów rzemieślniczych i przemysłowych związek z określonym obszarem geograficznym opiera się przede wszystkim na historii produktu oraz na wyróżniającej się tradycyjnej wiedzy fachowej i metodach produkcji, a mniej na związku z elementami środowiska geograficznego, takimi jak warunki glebowe lub klimatyczne. Większość produktów rzemieślniczych i przemysłowych nie kwalifikowałaby się zatem na podstawie tego drugiego warunku do ochrony za pomocą ChNP. Dlatego też do właściwości produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniami geograficznymi lepiej pasuje system ChOG.

2.2.A – ponieważ zaangażowanie na pierwszym etapie organów krajowych pozwoliłoby na wykorzystanie lokalnej i regionalnej wiedzy specjalistycznej niezbędnej do oceny specyfikacji produktów. Lokalnym mikroproducentom i producentom rzemieślniczym łatwiej byłoby również porozumiewać się w ich własnym języku, kontaktować się z administracją, z którą są zaznajomieni, oraz otrzymywać wszelkie inne niezbędne wskazówki i wsparcie.

2.3.B – ponieważ EUIPO jest wyspecjalizowaną agencją UE ds. własności intelektualnej, która posiada potwierdzone doświadczenie w zakresie rejestracji innych praw własności intelektualnej na szczeblu UE. EUIPO dysponuje zaawansowanymi narzędziami informatycznymi, które może

wykorzystać w działaniach związanych z nowym prawem do oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych. EUIPO może również polegać na swojej ugruntowanej wiedzy specjalistycznej i sieci współpracy z urzędami ds. własności intelektualnej w państwach członkowskich. Dalszy wzrost efektywności można by osiągnąć, wykorzystując organ odwoławczy EUIPO (Izba Odwoławcza). Ponadto jeżeli chodzi o pełnienie roli właściwego organu w ramach systemu lizbońskiego, EUIPO posiada obecnie takie same możliwości w odniesieniu do dwóch pozostałych międzynarodowych systemów rejestracji administrowanych przez WIPO i może również polegać na instytucjonalnym doświadczeniu.

2.4.B – ponieważ dzięki temu powstałby system kontroli dostosowany do bardzo zróżnicowanego i małego rynku produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniami geograficznymi. Oświadczenie własne można uznać za rozwiązanie przystępne dla mikroprzedsiębiorstw i rzemieślników prowadzących działalność na własny rachunek. Systemowi temu towarzyszyłby system wyrywkowych kontroli przeprowadzanych z urzędu przez organy publiczne oraz wysokie grzywny za nieprzestrzeganie przepisów, co miałoby na celu zniechęcenie producentów do ewentualnych nadużyć. Egzekwowanie przepisów zostałoby wzmocnione, po pierwsze, dzięki rozszerzeniu kontroli na produkty rzemieślnicze i przemysłowe objęte oznaczeniem geograficznym znajdujące się „w tranzycie", a po drugie, dzięki wprowadzeniu systemu ostrzeżeń służącego do zwalczania nieuczciwego rejestrowania nazw domen zawierających oznaczenia geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Obowiązki sprawozdawcze organów krajowych wobec Komisji byłyby proporcjonalne.

2.5.A – ponieważ ze względu na obecne niejednolite podejście regulacyjne do ochrony produktów rzemieślniczych i przemysłowych związanych z obszarami geograficznymi współistnienie oznaczałoby konieczność harmonizacji bardzo rozbieżnych przepisów krajowych obowiązujących w państwach członkowskich. Harmonizacja mogłaby spowodować nieproporcjonalnie duże obciążenia regulacyjne i administracyjne oraz wymagać ciągłych inwestycji w celu utrzymania zbieżności między krajowymi systemami ochrony. Zaletą zastąpienia krajowych oznaczeń geograficznych systemem unijnym jest ustanowienie jednolitych ram regulacyjnych na całym rynku wewnętrznym, co daje pewność prawa, przy przewidywalnych i stosunkowo niskich kosztach ponoszonych przez producentów. Ponadto dzięki wprowadzeniu bardziej jednolitego podejścia unijne ramy prawne umożliwią rozwój oznaczeń geograficznych.

Jak kształtuje się poparcie dla poszczególnych wariantów?

Producenci produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniami geograficznymi, Parlament Europejski, Europejski Komitet Regionów, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, dziewięć państw członkowskich (większość kwalifikowana) oraz środowisko akademickie zdecydowanie popierają ustanowienie systemu oznaczeń geograficznych *sui generis* w ramach wariantu 2, jak również popierają preferowany zestaw podwariantów.

Cztery państwa członkowskie preferują wariant podstawowy polegający na utrzymaniu *status quo* i są zdania, że znaki towarowe zapewniają wystarczający stopień ochrony.

C. Skutki wdrożenia preferowanego wariantu

Jakie korzyści przyniesie wdrożenie preferowanego wariantu lub – jeśli go nie wskazano – głównych wariantów?

Korzyści dla producentów: Wszyscy producenci z UE będą mogli uzyskać unijną ochronę oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Taka ochrona zachęca producentów do współpracy, wzmacnia lokalną podaż, tworzy rynki niszowe i zachęca producentów do współpracy z władzami lokalnymi. Podobnie jak w przypadku systemu oznaczeń geograficznych produktów rolnych, producenci mogliby informować, że ich produkt jest objęty chronionym oznaczeniem geograficznym, za pomocą logo umieszczonego na etykiecie. Na szczeblu międzynarodowym wariant preferowany umożliwiłby producentom unijnym ubieganie się o międzynarodową ochronę ich produktów rzemieślniczych i przemysłowych oferowanych

w innych krajach będących stronami aktu genewskiego oraz umożliwiłby państwom trzecim lub organizacjom będącym stronami aktu genewskiego uzyskanie ochrony oznaczeń geograficznych ich produktów rzemieślniczych i przemysłowych na całym terytorium UE. Wariant ten pozwoliłby również na zwiększenie ochrony unijnych producentów produktów rzemieślniczych i przemysłowych na rynkach państw trzecich, takich jak Chiny, Rosja czy Indie, dzięki wprowadzaniu szczegółowych postanowień dotyczących oznaczeń geograficznych w dwustronnych umowach handlowych zawieranych przez UE.

Korzyści dla konsumentów: Konsumenci, którzy często są skłonni płacić wyższą cenę za produkty objęte chronionym oznaczeniem geograficznym, byliby lepiej poinformowani w tym zakresie.

Korzyści dla ogółu społeczeństwa: Preferowany wariant strategiczny zapewniłby ochronę produktom związanym z obszarem geograficznym, co leżałoby w szerszym interesie społecznym, ponieważ przyczyniłoby się do jak najlepszego wykorzystania lokalnej wiedzy fachowej i dziedzictwa oraz pobudzałoby takie rodzaje działalności jak turystyka, w szczególności w regionach wiejskich lub słabiej rozwiniętych (bardzo istotne zwłaszcza po pandemii COVID-19).

Korzyści dla UE jako gracza na arenie międzynarodowej: Preferowany wariant jeszcze bardziej ugruntowałby wiodącą rolę UE na arenie międzynarodowej w promowaniu systemu oznaczeń geograficznych *sui generis* oraz najwyższego możliwego poziomu ochrony wszystkich produktów objętych oznaczeniami geograficznymi.

Jakie są koszty wdrożenia preferowanego wariantu lub – jeśli go nie wskazano – głównych wariantów?

Organ UE będzie musiał zarządzać główną częścią systemu rejestracji oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz zdobyć doświadczenie operacyjne i umiejętności specjalistyczne, których obecnie nie posiada w tej dziedzinie.
Państwa członkowskie również będą musiały stworzyć odpowiednie ramy. Nawet jeżeli z dotychczasowych doświadczeń wynika, że w rolnictwie obciążenia te mogą być niewielkie, całkowicie prywatno-publiczny system kontroli i egzekwowania z definicji wiąże się z mniejszymi kosztami dla organów publicznych. Ponadto do zmniejszenia kosztów przyczynić się może również umożliwienie producentom składania oświadczenia własnego o zgodności w późniejszym terminie, np. po przyznaniu tytułu prawnego do oznaczenia geograficznego.
Poniżej przedstawiono szacunkowe koszty w EUR w skali roku dotyczące jednego oznaczenia geograficznego:

Czynności	**Grupy producentów**	**Organy**		**Ogółem**
		krajowe	**unijne**	
Rejestracja*	15 000	7 500	17 000	39 500
Weryfikacja/kontrola*	5 700	100	0	5 800
Egzekwowanie przepisów i zarządzanie**	3 000	3 900	0	6 900
Ogółem	23 700	11 500	17 000	52 200

** koszty jednorazowe; ** koszty stałe*
Źródło: obliczenia własne na podstawie VVA & AND International (2021).

Jakie będą skutki dla przedsiębiorstw, MŚP i mikroprzedsiębiorstw?

Zob. powyżej „korzyści dla producentów”.

Czy przewiduje się znaczące skutki dla budżetów i administracji krajowych?

Organy państw członkowskich (krajowe urzędy ds. własności intelektualnej lub inne instytucje) poniosą proporcjonalne koszty wdrożenia w związku z przygotowaniem infrastruktury administracyjnej do obsługi krajowego etapu procedury rejestracji. Obecnie szacuje się je na 1 EPC lub zatrudnienie w niepełnym wymiarze czasu pracy dwóch pracowników zajmujących się

sprawdzaniem wniosków.
Czy wystąpią inne znaczące skutki?
Nie oczekuje się wystąpienia innych znaczących skutków.
D. Działania następcze
Kiedy nastąpi przegląd przyjętej polityki?
Po wejściu wariantu preferowanego w życie Komisja będzie monitorować jego wdrażanie celem oceny jego skuteczności. Inicjatywę będzie można uznać za sukces, jeżeli spotka się z aprobatą społeczności lokalnych i jeżeli społeczności te będą z niej korzystać; poprawi sytuację producentów produktów objętych oznaczeniami geograficznymi oraz wywoła lokalne efekty mnożnikowe, przyczyniając się do ogólnego wzrostu zamożności, poprawy sytuacji na rynku pracy, w szczególności w przypadku kobiet, oraz warunków demograficznych, a także do rozwoju zrównoważonej turystyki.